

stonden dan misschien niet al te vriendelijk, maar waren werkelijk betoverend. Hoe zou zijn gezicht eruitzien als hij lacht? Zou hij een kuiltje hebben? Ik hou van kuiltjes in de wangen van lachende mannen.

Ik loop de hoek om en loop de verharde weg weer op. Godzijdank is er hier wel straatverlichting. De bewoonde wereld komt steeds dichterbij, mijn welverdiende warme kop thee dus ook. Ik versnel mijn pas en na vijf minuten ben ik thuis. Nat, koud, modderig met bijpassende rode bolderkar en een kleine stapel verzopen weekbladen.

Pien staat zoals verwacht nog voor de spiegel in een groen jurkje van mij dat haar prachtige rode krullen accentueert. De paillettenjurk is niet ontdekt tussen de carnavalspakken, gelukkig!

‘Esmee, hoe was het?’ vraagt Pien enthousiast.

Nog voor ik antwoord kan geven vraagt ze of ik Niels misschien heb gespot.

‘Niels?’ vraag ik.

‘Ja, die knappe man die aan het eind van het zandpad in de boerderij woont.’

Ik zucht iets te hard, waarop Pien zegt: ‘Ja dus. Jij vindt ‘m ook knap he! Voor mij is hij te oud. Ik ga echt niet daten met een oude vent van dertig.’

‘Oude vent van dertig?’ vraag ik lachend. ‘Dat is helemaal niet oud hoor! Hoe weet jij dit allemaal, heb je hem uit staan te horen?’

Pien verschiet van kleur, betrapt!

‘Nee,’ antwoordt Pien terwijl ze kijkt alsof ze iets gedaan heeft wat niet door de beugel kan.

‘In de zomer vond ik een portemonnee met een ID-kaart erin, de foto leek op het gezicht van de man in die boerderij, dus ik belde aan. Natuurlijk heb ik gelijk zijn naam en leeftijd gecheckt. Het was nogal een afknapper om te zien dat hij zo oud is dat hij bijna een zorgvrager van jou had kunnen zijn.’

Ik schiet in de lach.

‘Mijn zorgvragers kunnen van alle leeftijden zijn, aan zorg nodig hebben zit geen leeftijd. En dertig is helemaal niet oud! Ik ben achtentwintig en ben toch ook niet oud.’

Pien rolt met haar ogen. In haar ogen ben ik dus bijna bejaard, fijn.

‘Maar heb je Niels nou ontmoet? Wat vond je van hem?’

Ik heb geen zin om uit te leggen dat ik hem een hufter in een BMW vind waarvoor geen regels lijken te gelden. Dat ik door hem kletsnat en modderig ben. Ik heb al helemaal geen zin om te vertellen dat ik mezelf voor schut heb gezet door te vragen of hij alleen woont in die boerderij. Op het moment dat Pien nog eens aandringt met die intens blauwe ogen van haar, hoor ik iemand enthousiast de trap afkomen. Pien's beste vriendin Anna is klaar voor een avondje

stappen. Het leidt Pien meteen af van het onderwerp en ik zie haar gezicht stralen. Ze mag op stap én een wijntje drinken. Ik spreek met de meiden af dat ik ga douchen en ze daarna wel wegbreng naar het centrum, dan hoeven ze niet door de regen. Voor de terugweg regelen ze een taxi. Ze slapen samen in mijn logeerkamer, die inmiddels meer Piens kamer is dan logeerkamer. Ik vind de langdurige logeerpartij van Pien eigenlijk wel heel gezellig. Helemaal nu het pubergedrag steeds meer naar de achtergrond verdwijnt en er een scherpe, humoristische, lieve jongedame tevoorschijn komt. Mijn kleine zusje.

HOOFDSTUK 2

Niels

Snel rijd ik na mijn werk naar huis in mijn nieuwe BMW. Ik ben helemaal gelukkig met mijn nieuwe wagen. Vanavond komen een paar vrienden en pa om hem te bewonderen. En om voetbal te kijken. Ajax – PSV, klassieker. De ene helft is voor PSV, de andere helft heeft geen verstand van voetbal. Al verschillen daar de meningen over.

Ik draai de bocht om naar het zandpad dat naar de boerderij gaat waarin ik mag wonen van mijn opa en oma. Opa en oma wonen inmiddels in het bejaardenhuis en ik huur hun boerderij, die ik eigenhandig heb verbouwd. Ze zijn zo trots, en ik ook. Hun enige kleinzoon woont in hun boerderij waar ze lang gelukkig hebben samen gewoond. Het zandpad is officieel een straat en de boerderij is de laatste in een rij van drie. De andere twee boerderijen zijn nog in bedrijf. Het zandpad is breed, er kunnen met gemak twee tractoren met bijvoorbeeld een haksel of giertank passeren. Door de regen, die de afgelopen dagen gevallen is en nog steeds valt, is het behoorlijk modderig. Er liggen plassen waar de varkens van de buurman dolgelukkig van zouden worden. Ik rijd midden over de weg zodat ik het gele veiligheidsvestje met bolderkar niet aanrijd. Dat meisje met de rode haren, ik neem aan dat ze dat is ondanks dat ik door de capuchon niets kan zien, doet door weer en wind haar krantenwijk. Wat een karakter!

Ik nader mijn oprit, doe met de afstandsbediening de poorten open en parkeer mijn nieuwe trots op de parkeerplaats. De poort sluit automatisch achter me. Gemak dient de mens.

Binnen zet ik vast de televisie aan, voorbeschouwing. Het bier, met én zonder alcohol, had ik vanmorgen al koud gezet. De frietpan voor het bruine fruit staat klaar en ook de chips is aanwezig. Net op het moment dat ik op de bank wil ploffen om te horen wat Derksen te zeggen heeft over het aanstaande duel, gaat de bel. Ik heb een videodeurbel, dus kijk vast op mijn telefoon. Ik hoor iemand mopperen dat ik een eikel ben en schade heb aangebracht. Ik